

Jade Beer
A HERCEGNÉ RUHÁJA

JADE BEER

A
**HERCEGNÉ
RUHÁJA**

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Memory Dress

Copyright © 2024 by Jade Beer Publishing Ltd.

Hungarian translation © Szieberth Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
SZIEBERTH ÁDÁM

ISBN 978 615 104 044 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

PROLÓGUS

NEW YORK
CHRISTIE'S AUKCIÓSHÁZ
1997. JÚNIUS 25.

Ma este vörös szőnyeget terítettek le a Park Avenue 502. előtt. Az árverésvezető, aki drága szmokingot és csokornyakkendőt visel, állat leszegve kémleli a közönséget az ornyergére lecsúszott szemüvege fölött. Szép lassan be-
lélegzi a teremben vibráló energiát, amelyet hamarosan a markában fog tartani, és oda vezeti az egybegyűlteket, ahová akarja. Sorjáznak majd a makulátlanul tisztán ejtett magánhangzók, és a férfi, minden tekintélyét latba vetve, egyre följebb srófolja majd az árakat. Akár ötezer dollárt is ugrik egyszerre, hiszen itt nincs határ, és hatalmas a tét.

A jelenlévők azért jöttek, hogy lássák a világ legpazarabb ruhatárát. A széksorokban helyet foglaló több mint ezer férfin és nőn kívül még rengetegen fognak licitálni telefonon. A múzeumok, befektetők, magángyűjtők és híres rajongók már láthatták az árverési tételeket, így jól tudják, mi következik. Kiválasztották a kedvenceiket, megszabták a vásárlásra szánt összeg felső határát, és most a vetélytársakat méregetik. Latolgatják, hogy kikkel állnak szemben, és vajon ki emeli majd magasba diadalmasan a tárcsáját a végén.

Az egyik hátsó sor szélén sokáig üresen marad egy lefoglalt hely. Csak az utolsó pillanatban ül le oda egy karcsú, fekete hajú, elegáns nő, akinek lefelé keskenye-

dő, fekete gyapjúadrágjához a rúzsa vörös színéhez tökéletesen passzoló, egysoros, térdig érő blézer társul. A nő egyvalamiben elüt a többi jelenlévőtől, ugyanis nincs a kezében a súlyos, fényes, fehér katalógus, amely bepillantást enged a hercegné magánéletébe, és amelyen a kézzel írt üzenet nemes egyszerűséggel így szól: „Ezt a csodálatos árverést egyetlen személy inspirálta: a fiunk, William.”

A vörös blézeres nő nem licitál. Mozdulatlanul üli végig az árverést, majd mosolyogva távozik, mielőtt kitódulna a tömeg. Még a szuvenírként osztogatott katalógust sem kéri el, amelynek borítóját egy arckép ékesíti.

A gyöngy fülbevalós Diana, aki egyenesen a kamerára villantja félmosolyát, a nyolcvanas tételt viseli. Azt a ruhát, amely előző életében a párizsi Élysée-palota bankettasztalának fényét emelte, most pedig itt jár körbe szép lassan a forgóasztalon. Már-már életre kel a meleg fényben fürdő, gyöngyházszerű, selyemszatén ruhaköltemény, amelyet olyan jól ismer mindenki, hogy szinte várják, hogy felbukkanjon a gazdája, és meséljen egy anekdotát arról az estéről, amikor legutóbb felvette. A ruha felsőrészét díszítő, műgyöngyökkel kivarrt szegfűk, valamint a fehér és arany színű teklagyöngyök gyönyörűen mutatnak a reflektorfényben, a mélyzöld bársonyfűggöny előtt.

Ám nem a nyolcvanas tétel okoz némi felbolydulást a teremben, hanem egy másik ruha, amely át van húzva a katalógusban. Az vált ki némi izgatott morajt azokból, akik elsőként vették észre, hogy a tizenkilences tétel szerepel ugyan a listán, de nem kerül kalapács alá ezen az estén, amikor a többi ruha esélyt kap arra, hogy új életet kezdjen.

Nyelcvan ruha van a katalógusban, de csak hetvenkilenc fog elkelni. Egy hiányzik.

1

MEREDITH

LONDON

1988

Alig aludt. Még hozzá nemcsak most, hanem az előző tíz éjszakán sem, azaz amióta megkapta az állást ott, ahol ma kezd. De tudja, hogy a kávé és az adrenalin majd átsegíti mindenben, ami várhat rá. Bukfencet vet a gyomra, de vesz egy jó mély lélegzetet, és szívből reméli, hogy kedvesek lesznek hozzá. Meg abban is bízik, hogy hasznos lesz, és válaszolni tud a neki szegezett kérdésekre. A legjobban mégis azt reméli, hogy úgy imádja majd ezt a munkát most, a valóságban is, mint amikor még csak álmodott róla.

Mielőtt távozna a kis lakásából, még egyszer, utoljára átnézi a táskáját, hogy benne van-e minden, ami aznapra kell. A munkahelyére idő előtt érkezik meg, ezért körbejárja párszor a háztömböt. Tudja, hogy ha túl hamar megy be, kínos helyzetbe hozhatja a többieket, akik még nem készültek fel az érkezésére.

Hajszálpontosan nyolckor nyomja meg a csengőt, majd vár. Közben vesz egy újabb mély lélegzetet, és lesimítja a barna gyapjúkabátját, amely most, annak fényében, hogy mi folyik e mögött az ajtó mögött, silány, igénytelen darabnak hat. Aztán nyílik az ajtó, és előbukkan egy férfi.

– Meredith?

Meredith csak bólint, mert a várakozásteli izgalom vagy inkább idegesség egyelőre meggátolja abban, hogy mosolyogjon, vagy kinyögjön egy köszönést. A kezét pedig hiába nyújtja, mert a férfi már el is indul előtte a szűk folyosón.

– Ide akaszthatod a kabátodat – mutat a folyosó teljes hosszán végigfutó korlátra –, és ideális esetben a táskádat is. A műhelyben igyekszünk minél kevesebb személyes holmit tárolni, innivalót pedig nyilván nem viszünk be. A személyzeti társalgó és a mosdó egy emelettel följebb – int a fejével a plafon felé a férfi, majd hozzáteszi: – Én Peter vagyok, a mintavágó.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetlek, Peter. Alig várom, hogy munkához láthassak.

– Ezt örömmel hallom, mert tennivaló van bőven – mondja Peter. A fáradt hangjában nyoma sincs Meredith első napi lelkesedésének. – Ebben a műhelyben leszel – folytatja, majd belök egy ajtót, amely mögött megint csak sokkal kisebb helyiség húzódik, mint amekkorát Meredith várt. A műhelyben pedig ott van mindaz, amire számított – és semmi más. Minden a helyén van, pont úgy, ahogy ő szereti. Színek alig-alig, növény, személyes holmi, csomagolt ebéd sehol.

– Azt hiszem, elég egyértelmű a dolog. Az a helyed – int a fejével az egyetlen szabad munkaasztal felé Peter. Az ablakhoz közeli asztal – nem mintha ez túl sokat számítana, hiszen a tejüveg nem átlátszó –, az alacsonyabbak közé tartozik, és Meredith egyből látja, hogy bőven van rajta hely. Azaz szép, katonás rendben ki tudja majd pakolni a legfontosabb munkaeszközeit. – A bemutatkozást rád bízom, ha nem gond – teszi hozzá Peter. – Nekem haladnom kell.

– Persze, persze, semmi probléma – vágja rá Meredith, majd körbehordozza a helyiségben a széles mosolyát. Aztán szép lassan, érthetően megmondja, hogy hívják, és ügyel rá, hogy mindenkivel felvegye a szemkontaktust. Tizenegyven vannak rajta kívül, nagyrészt nők. Odabiccentenek neki, és egy röpké pillanatra megállapodik rajta a tekintetük. Mintha azt próbálnák villámgyorsan felmérni, be tud-e majd illeszkedni a szorosán szabályozott munkarendjükbe.

Így tesz mindenki, egy kivétellel.

A férfi makulátlanul tiszta, hosszú, fehér köpenyben hajol az egyik magasabb asztal fölé, és rövidke, túhegyes ceruzát szorongat a jobbójában. Meredith nem hagyja, hogy levegőnek nézzék, és vár. A férfi szemöldöke egy icipicit összebb húzódik. Látszik, hogy nem szívesen emelné fel a fejét, mert fél, hogy az megtörné a koncentrációját, ugyanakkor érzi, hogy illene. Alig észrevehetően Meredith felé fordul a feje, majd miután érzékeli, hogy az új kollegina nem mozdul, felegyenesedik – és bármily meglepő, kedvesen néz, nem barátságtalanul, kihívóan. Talán nem is bunkó, gondolja Meredith, csak szégyellős, vagy egyszerűen szerény.

– Üdv! Meredith vagyok – ismétli tekintetét rászegezve, de a férfinak arcizma sem rebben. Úgy tűnik, semmibe veszi őt... Igen, már sunyja is le a fejét, és az asztalán heverő fehér szövetmintákra mered. – Te pedig...? – kérdi fejét oldalra billentve Meredith, és szélesebbre húzódik a mosolya, miközben tovább keresi a szemkontaktust. Ez nem az a pillanat, amikor hagyhatja, hogy bárki is megfélemlítse, pláne nem egy olyan ember, akivel közeli munkakapcsolatban fog állni! Végül találkozik a tekintetük, még hozzá vélhetően egy-két másodperccel hosszabb időre, mint amennyire a férfi bárki mást méltatott aznap reggel.

– William – mondja, és egy icipicit följebb kúszik a szája széle. Meredithnek eszébe jut Peter iménti, hivatalos mosolya, amely nem volt barátságos, mert Peter nem a jóindulatát akarta kommunikálni, hanem valami egészen mást. Talán azt, hogy erősen kétli, hogy ő jól fogja itt érezni magát? William mosolya viszont másnak, őszintébbnek tűnik.

– Hát örömmel nézek a közös munka elébe, William.

Meredith háta mögött ekkor nyílik az ajtó, és rögtön érzi, hogy egy picit megváltozott a műhelyben a hangulat. Hátrapillant, és szembetalálja magát Catherine-nel, akit egyből felismer a vállig érő, fekete hajáról és a hibátlan szabású, hollófekete nadrágkosztümjéről. A ruhadarab kigombolt felsőrésze és kissé felgyűrt ujjja jelzi, hogy a gazdája készen áll a munkakezdesre. Meredith nem hitte volna, hogy ilyen hamar találkozik Catherine-nel. Feltűnik neki, hogy sokkal szebb, mint a sajtóban közzétett fotóin, de nem ettől van elájulva. Hanem attól, hogy ez a nő, hála a kreativitásának és a munkamoráljának, a szakma csúcsára jutott, de az üstökösszerű felemelkedése nem szült irdatlan méretű egót, mint oly sokaknál. Meredith olvasott róla annyit, hogy tudja: ő itt akar lenni, és ettől a nőtől akar tanulni!

Catherine a kezét nyújtja.

– Örülök, hogy csatlakozol hozzánk. Meredith, ugye?

– Igen, igen – mondja Meredith, majd a kemény kézfogást követően Catherine hátramegy, hogy váltson néhány szót Peterrel.

Meredith pedig már indulna a helyére, amikor észreveszi, hogy William még nem mélyedt bele újra a munkába. Őt nézi, és a jelek szerint nem érzi szükségét, hogy leplezze a szemében csillanó finom, visszafogott kíváncsiságot.

2

JAYNE

BATH

2018. JÚLIUS

Margot annyira hasonlít rám! Márminthabban, hogy ő is utálja a fölösleges zajokat, és szeret egyedül lenni. Tökéletesen boldoggá teszi, ha üldögélünk egymás mellett, mint most, és a karomnak dőlve nézheti, ahogy felszáll a fűről a hajnali köd, meg azt, ahogy lent, a mélyben nagyokat nyújtózva ébredszik a város.

Mindig mosolyra fakaszt a felismerés, hogy jobban hasonlítok erre az akaratos Jack Russell terrierre, mint a legtöbb emberre. A mosolyom nyolcvan százalékban őszinte, hiszen erre a kutyára sok szempontból érdemes hasonlítani, húsz százalékban pedig tagadásból fakad, de ezt legalább őszintén bevallom. Egyáltalán nem zavar, hogy szeretjük Margot-val a békés magányt, de azért nem kerüli el a figyelmemet az sem, hogy mások szerint zavarnia kellene.

Reggel nyolc óra van, és épp végeztünk a kétórás körsétánkkal, amelynek során a Bath körüli dombokról tekintünk le a városra. Hetente legalább kétszer bejárjuk ezt az utat. Margot ilyenkor a sarkamban koslat, és rettentően szófogadó, míg meg nem csapja az orrát valami neki tetsző szag, és el nem tűnik a balfenéken. De hamar megtanultam, hogy pánikra semmi ok, mert Margot, el-

lentétben más kutyákkal, akiket sétáltatok, mindig visszajön. Még csak meg sem kell állnom, úgymint megtalál, mert hittel vallja, hogy a hűség mindenekfelett. Meg aztán tudja, hogy van nálam pacalrudacska.

Kinyújtom csalán karistolta, hosszú lábaimat, és nézem, ahogy az utolsó felhőket is eloszlatja az új nap melege. Szúrja a térdhajlatomat a száraz fű, de nem bánom. Elégedetten nyugtázom, hogy ma is csodaszép, kék ég tekint majd le ránk. Margot gazdája, a lenyűgöző Davina már nyilván a gyerekeit taszigálja az iskola felé, míg én, a szerencsés, itt üldögélek, és átjárja bensőmet a mélységes elégedettség. Hiszen lám, boldoggá tettem ezt a kutyát, és ehhez egy árva szót sem kellett szólnom! Ez a szép a kutyákban: minél jobban megismered őket, annál jobbak hozzád. Az emberekről ez nem mindig mondható el.

A ma reggeli sétánkon nem láttunk senkit. Ezen a korai órán nem tévelyegnek turisták a szántóföldek, mezők, ösvények labirintusában, és a morcos öregurak sem értek még ide, hogy engem tegyenek felelőssé az összes, hanyagul eldobott kakizacsiért. Sőt, még anyu sem írt rám! Így aztán kétórányi zavartalan magányban volt részünk Margot-val a szabadban, ahová mindketten epedve vágyunk, és csak egy-egy forgókapu állta utunkat, semmi más. Vajon még frissebb és illatosabb lenne-e a levegő, még jobban kitágulna-e a tüdőm, és még jobban szeretne-e ez a kutya, ha többre vágyakoznék? Ha nem elégendék meg azzal, hogy olyan vagyok, amilyen, és egyszerűen azt teszem, amit szeretek? Nem kellene merészebben, magabiztosabban masíroznom át a harmadik évtizedembe, ha már egyszer a világ állandóan ezt sulykolja belém?

Letekintek a reggeli napsütéstől már melegedő, mézszínű fényben fürdő bathi háztetőkre meg a híres György kori utcákra, ahol félkörűt alkotnak a sorházak. Az épüle-

tek közül csak egy-egy daru és templomtorony emelkedik ki. Az tűnik fel először, hogy milyen szép a látvány, de aztán már az épületekbe pakolt embereken jár az eszem, miközben Margot hangosan ropogtatja a jól megérdemelt reggelijét. A gyönyörű házakat, amelyek egyikeben én is élek, lakásokra osztották fel a nagyratörő tulajok, hogy minél többet hozzon a konyhára minden egyes négyzetméter. A lakók élete egyhangú: ébresztő, ingázóvonat, munka, ingázóvonat vissza, majd kezdődik minden előlről. Vajon milyen konfliktusokkal, egyeztető tárgyalásokkal, problémákkal kell ma szembenézniük? És vajon megsokszorozza erejüket a tudat, hogy mi vár rájuk, vagy inkább félelmet kelt bennük? És vajon azért élnek úgy, ahogy, mert valaki más meggyőzte őket arról, hogy erre kell vágyaniuk? És én? Én is azért élek így?

Mindig is én voltam a csöndes, félszeg lány, aki mellé nem jó ülni, és inkább róla szokás beszélgetni, mintsem vele. A többség értette, hogy miért vagyok csöndes, mert tudták, hogy milyen szomorú a családunk története. De elég volt, ha valamelyik anyuka suttogóra fogta, és elmesélte a kávé mellett egy másiknak, aki még nem ismerte, megfélemlítve arról, hogy semmi sem csigázza fel úgy a szomszéd szobában játszó gyerekek kíváncsiságát, mint a suttogás. Gyerekkoromban sajnos érdekessé tettek mások szemében a suttogva előadott sztorik, és megkaptam azt, amire a legkevésbé vágytam: a fokozott figyelmet. Volt, aki csak a fura, hallgatag lányt látta bennem, mások viszont izgalmas kihívásnak tekintették azt, hogy megpróbáljanak valahogy szóra bírni.

A távolban felvijog egy rendőrautó vagy talán mentő szirénája, és eszembe juttatja, hogy a munkanapomnak van egy második része a Csokréta & Bokréta nevű virágüzletben.

Kivárom az utolsó pillanatot, amikor még a késés veszélye nélkül indulhatunk el. Miután ráadtam Margot-ra a póráz, nekivágunk a kábé félórás útnak, amelynek végállomása mindkettőnk otthona, a Lansdown Crescent. A séta alatt egy pillanatra sem sütöttem le a szememet, és mohón szívtam magamba mindazt, amit a táj nyújtani tud, a város utcáin viszont már csak a túracipőmet fikszirozom. Nem akarok ugyanis senkivel sem kommunikálni, sőt látszani sem, de tudom, hogy százhetvenhét centis égimeszelőként kimagaslok a tömegeből. Úgy tűnik, hogy Margot is velem együtt feszeng, mert megszaporozza lépteit. Tudja, hogy várja a kényelmes kutyaágy és az üres ház.

Amikor végre összeszedtem a bátorságomat, és elköltöztem anyutól, egyből tudtam, hogy ez a hely kell nekem. Sokaknak fáj a foga arra a lakásra, de a szüleim pénze segített. Az ingatlanos azt mondta, hogy a Lansdown Crescent Bath legszebb félköríves, sorházas utcája, ahol csak elvétve lát az ember *Eladó* táblát.

A fickónak igaza volt, de nem ezzel adta el nekem a lakást, hanem a birkákkal. Ha ugyanis letekintek a városra a legfelső szinten lévő lakásom ablakából, a panoráma mellett a szemközti, magánkézben lévő zöldterületen bóklászó jószágokat is látom, akik nem is sejtik, mekkora mázlisták. Hiszen kész csoda, hogy megmaradt az a legeelő ott, a túlsúfolt város kellős közepén.

Az sem hátrány, hogy a Lansdown Crescenttől anyu is, meg Sally is elég messze lakik ahhoz, hogy ne reszkírozzák meg a „csak úgy beugrást”, hanem telefonáljanak, mielőtt jönnek. Anyu érti is, hogy mi az ábra nálam, a nővérem viszont, aki mindig is sokkal harsányabb volt, mint én, fel nem foghatja, miért nem csábít engem a Theatre Royal improvizatív humorestje vagy mondjuk

az Assembly Roomsban rendezett vitaest. (Téma: Bath jelentősége a modern építészet számára.) Vajon miért minősül sokak szemében fogyatékoságnak, ha az ember szeret egyedül ücsörögni a gondolataiba vagy egy jó könyvbe merülve?

Margot gazdája, Davina, a túlhajszolt rendezvényszervező, akinek végtelen hosszú munkanapjaitól egy hét alatt kinyiffannék, már nyilván bent van az irodájában. Miután belépek a földszinti lakásába, rögtön megbotlok a fél pár lábbelikből, így egy strandpapucsból, egy koszos edzőcipőből és egy kikoptatott orrú, liffigó talpú iskolai egyencipőből kirakott sormintában. A nyomvonal a konyhába vezet, mintha kenyérmorzst szórtak volna a padlóra. Ebben a helyiségben van Margot ágya, és itt uralkodik a legnagyobb káosz. Annak, aki a konyha kialakítását finanszírozta, kitűnő ízlése lehetett, hiszen ha eltekintünk az itt tanyázó kutyától és a rendetlenségtől, olyan látvány tárul a szemünk elé, mintha rákerestünk volna a Pinteresten arra, hogy „stílusos családi lakótér”. A falakat világos kávészínűre festették, a belmagasság valami hihetetlen, és konyhasziget is van a helyiség közepén, csak most akkora a kupi, hogy alig látszik. A mosogató tele van a reggelihez használt edényekkel, az evőeszközök egy része viszont nem jutott el odáig. A dzsemes és mogyoróvajás üvegek láttán, amelyeknek a fedele szét van dobálva a pulton, nem bírok magammal: szépen letörölgetek mindent, majd rácsavarom az üvegekre a fedelet, és bepakolom őket a hűtőbe. Nem hagyhatom sorsára a főzőlapon álló serpenyőt sem, amelyre rászáradt a zabkása, hiszen mégsem fogadhatja így Davinát, amikor majd hazaesik. Elmosom hát, majd bedugom az asztalosnál

csináltatott konyhaszekrénybe, amelyhez fogható nekem soha az életben nem lesz. A rádiót is kikapcsolom, mert Davinának és gyermekeinek sem jutott eszébe, vagy talán idejük nem maradt erre. A konyhasziget fölé belógó égőfűzért maszatos ujjnyomok tarkítják, és mivel hétfő van, az asztalon szokás szerint ott hevernek a vasárnapi lapok, de még a celofánból sem szedték ki őket. Újabb optimista próbálkozás, hátha csurran-cseppen a hétvégén némi szabadidő...

Minden bizonnyal Davináé a legnagyobb lakás a házban. A padlótól plafonig érő tolóablakból zavartalan kilátás nyílik a közös hátsó kertre.

Megállok, és szemlélődöm egy kicsit, ahogy már annyiszor. Egészen mellbevágó, hogy mi mindent elárul az emberekről az általuk belakott tér. Itt például még sohasem láttam férficipőt, és az is egyértelmű, hogy a lakás alapterületének, illetve légterének túlnyomó részét Davina két lánya, Willow és Maggie uralja. Sokszor hallatszik át tőlük féktelen kacaj vagy éppen sipítózó vita, amely a nap és az éjszaka bármely órájában kirobbanhat. A nagyobbik lánnyal, a tizennégy éves Willow-val akkor találkoztam először, amikor az újesztendő első hetében ideköltöztem. Nem szóltunk egymáshoz, mert a bájcsevej az ő tinivilágában ismeretlen fogalom: csak akkor szólal meg, ha úgy érzi, érdemi mondandója van. Az viszont szavak nélkül is látszott, hogy a karácsonyi izgalom már lecsengett nála, és hamarosan az is feltűnt, hogy a konyhapulton és a hűtőn szépen gyűlnek az anyjának címzett öntapadós cédulák. Willow-nak ugyanis ez a kedvenc vagy talán az egyetlen kommunikációs csatornája, és ellentétben velem, aki igyekszem leválni anyuról, többre tartana igényt Davinából. A céduláin többnyire csak emlékezteti valamire az anyját („Elfogyott a fogkrémem!”

„Aláírtad azt az iskolai papírt?”), de van, amikor egy kicsit megsajdul tőlük a szívem. („Hazaérsz vacsorára, anyu?” „Lesz időd ma este végignézni a filmet, amit elkezdtünk?”) A legszomorúbbakat („Már el is felejtettem, hogy nézel ki!” „A lányod vagyok, emlékszel még rám?”) szívem szerint kidobnám, hogy megkíméljem tőlük Davinát, de tudom, hogy nem szabad. Inkább rakok egy kis rendet, vagy jelzem, hogy több kutyasétáltatást is vállallok, ha kell, vagy bármit, hogy együtt lehessen egy kicsit a lányával.

Szemembe ötlük a telepakolt uzsonnásdoboz is, amely ott felejtődött az üres cabernet sauvignonos üveg mellett. Felszisszenek a gondolatra, hogy Davina emiatt még szorulni fog. A kisebbik lánynak, a nyolcéves, energiagombóc Maggie-nek ugyanis, akit egész héten egy bébicsősz hoz el az iskolából (ezt láttam a konyhai faliújságon), jó eséllyel ez a doboz rejtje az uzsonnáját. Aztán megpillantom a nekem szóló üzenetet is:

Jayne, megtennéd, hogy elhozod a kosztümömet az állomás melletti vegytisztítóból? Ha jól tudom, útba esik neked, nekem viszont ma nem fér bele. A pénzt hozzácsaptam a kutyasétáltatás díjához, a mikro mellett találsz. Ja és a kutyakaja is elfogyott. Bocsi!

Pénz nincs a megjelölt helyen, csak egy újraélesztésre váró cserepes páfrány. Szeretném, ha Davina meg lenne elégedve a munkámmal, ezért ráöntöm a kiszáradt növényre a fél pohár vizet, amit valaki nem ivott meg. A kosztümöt majd igyekszem nem elfelejteni, Margot feje búbját pedig gyorsan megborzolom, jelezve, hogy most eltűnök, de majd hozok neki kaját. Ezután visszavonulok a legfelső szinten lévő otthonomba, amely a legkisebb

a ház négy lakása közül, de a kis tetőteraszomról nyíló panoráma megfizethetetlen.

Reggel háromnegyed hatkor szólt az ébresztőm. Akkor készítettem ki a mai szerkómat: az egyszínű, sötétkék vászonruhát, a sűrű pólót alá és a lapos sarkú szandált. A szokásos reggelimet már este, lefekvés előtt odakészítettem a konyhába, így szűk félóra alatt el tudom hagyni a lakást. Mivel hétfő van, el kell rendezgetnem a Csokréta & Bokrétában az e hétre leszállított friss virágot, majd a hétfői rendeléseket is fel kell dolgoznom. Miután elkészültem, várom az ajtócsapódást, amely tíz perc múlva következik be.

A közös kert végében, a kocsiszínben lakó Jake indul munkába, miután megnézte a postaládáját. A ránézésre negyven felé járó, kissé már őszülő Jake hihetetlenül jóképű a maga lezser, nemtörődöm módján, azaz olyan benyomást kelt, mint aki nem használ drága arckrém, és nem tölt órákat a fürdőszobai tükör előtt. Az a fajta fickó, akin úgy állna az öltöny, mintha eltévesztette volna a házzszámot, és akit kínosan kerülök. Amennyire látom, van épp elég rajongója, nem hiányzik neki még egy.